

Naar één jeugdhulp

Ruim twintig jaar wordt in Vlaanderen werk gemaakt van een integrale jeugdhulpverlening voor kinderen en jongeren. Al in 1998 werd de nood aan een meer intersectorale samenwerking in de jeugdhulp op de politieke agenda gezet. In alle initiatieven die sindsdien werden genomen om jeugdhulp vorm te geven, nam het Vlaams Welzijnsverbond het voortouw. Zo liggen we mee aan de basis van de huidige integrale jeugdhulp met bloembladmodel en pleiten we mee voor één jeugdhulp zoals aangekondigd in het plan jeugdhulp 2.0.

Sinds de totstandkoming van onze visienota “naar één jeugdhulp” in 2018 is de beweging naar een nog meer integrale jeugdhulp verdergezet, zowel in het werkveld als op niveau van het beleid. Zo werd het nieuwe agentschap Opgroeien opgericht. Sinds de oprichting werkt het agentschap aan de vormgeving van haar missie en werkingsmodel. Ze vertrekken hierbij vanuit het oprichtingsdecreet dat uitgaat van een geïntegreerd jeugd- en gezinsbeleid voor alle kinderen en jongeren, waar ze ook geboren zijn en hoe ze ook opgroeien en dat zoveel mogelijk kansen creëert met een continuüm aan hulp en ondersteuning. Deze geest vertaalde zich ook in het nieuwe kaderdecreet over de organisatie van een geïntegreerd gezins- en jeugdhulpbeleid¹ (2023).

Vanuit deze evoluties werd onze interne visietekst “naar één jeugdhulp” geactualiseerd (versie april 2025). In deze nota streven we naar een zo maximaal mogelijk integrale jeugdhulp. Dit is slechts een onderdeel van het ruimere jeugd- en gezinsbeleid waarover Opgroeien spreekt in haar missie.

Een stap verder dan integrale jeugdhulp en het agentschap Opgroeien

Uit het rapport over de evaluatie van het decreet integrale jeugdhulp² (2020) onthouden we dat de principes die de integrale jeugdhulp naar voor schuift nog steeds brandend actueel zijn. De doelstellingen die werden beoogd, blijken echter tot op vandaag onvoldoende gerealiseerd. We blijven dan ook van mening dat de evolutie naar een meer geïntegreerde jeugdhulp verder moet worden doorgetrokken.

Met de oprichting van het agentschap Opgroeien zien we dat een beweging naar een integrale benadering is ingezet. Toch zijn wij van mening dat men daarbij kansen heeft laten liggen. Ondanks dat het agentschap zich volgens haar missie richt tot alle kinderen en jongeren, van -9 maanden tot 25 jaar, zien we dat het agentschap niet alle minderjarigen van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) onder haar vleugels heeft. De minderjarigen van het VAPH worden wel gevat door de integrale jeugdhulp, maar worden beleidsmatig niet aangestuurd vanuit het agentschap Opgroeien. Dit blijft voor ons een enorme uitdaging. Visie en structuren zijn hier nog onvoldoende op elkaar afgestemd.

¹ [vroegennabij_decreet_VR.pdf](#)

² <https://steunpuntwvg.be/images/swvg-3-rapporten/rapport-cf36-evaluatie-ijh>

Idem wat de enorme drempel met de geestelijke gezondheidszorg aan minderjarigen – en in het bijzonder de kinder- en jeugdpsychiatrie – betreft die weliswaar niet volledig onder de jeugdhulp vallen. Als we pleiten voor structuren die de visie volgen, is de logica dat zij mee worden aangestuurd vanuit het agentschap Opgroeien. Op die manier worden alle actoren die voor ons onder één jeugdhulp vallen, ook effectief aangestuurd vanuit één administratie.

Eén jeugdhulp ingebed binnen een ruimer beleid, vanuit één visie en in partnerschap

Naast de actoren die voor ons onder jeugdhulp ressorteren, is het belangrijk jeugdhulp te kaderen binnen het ruimere beleid en in een ruimer partnerschap en samenwerking met andere beleidsdomeinen. Jeugdhulp moet ingebed zijn in een ruimer kader, waar over verschillende beleidsdomeinen, administraties en sectoren heen vanuit een gemeenschappelijke visie wordt gekeken naar kinderen en jongeren. We vertrekken hier vanuit het idee van geïntegreerde zorg en ondersteuning en zetten normalisering voorop. Kinderen en jongeren moeten deel uitmaken van het gewone maatschappelijke leven. In eerste instantie vallen ze terug op hun rechten vanuit de andere beleidsdomeinen. Pas in tweede instantie komt een aangepaste ondersteuning vanuit jeugdhulp in beeld, wanneer dit nodig is. Dit vraagt om een soort jeugdhulpreflex die ingebakken zit in de belendende sectoren, zodat zij de brug naar jeugdhulp in deze gevallen kunnen leggen.

Een aantal partnerschappen wensen we in het bijzonder te benoemen, omdat ze voor ons onmogelijk zijn weg te denken in functie van een gedragen visie over beleidsdomeinen heen met betrekking tot kinderen en jongeren. Uiteraard zijn er daarnaast nog vele partners en samenwerkingen die op maat van het individuele kind of jongere relevant kunnen zijn.

Een eerste belangrijke partner voor de jonge kinderen is de kinderopvang, die als basisvoorziening onmisbaar is voor vele kinderen en ouders en dit vanuit zowel hun sociale, pedagogische en economische functie.

Daarnaast denken we aan het aanbod preventieve jeugd- en gezinsondersteuning (PGJO), dat vanuit haar laagdrempeligheid heel wat gezinnen met kinderen en jongeren bereikt. Door de inkanteling van het aanbod PGJO in het agentschap Opgroeien zien wij alvast mooie dwarsverbindingen tussen PGJO en jeugdhulp, bijvoorbeeld via de Huizen van het Kind en de OverKophuizen.

Eén van de meest cruciale partners is onderwijs. Elk kind en elke jongere heeft recht op onderwijs, ook wanneer ze zich in een hulpverleningscontext bevinden. Dit is een doelstelling die we samen met onderwijs willen nastreven en waarvoor een gedeelde visie en partnerschap onmisbaar zijn. De finaliteit, structuur en aansturing van het onderwijs mogen dan wel anders zijn dan die van de jeugdhulp, een goede wisselwerking is onmisbaar.

We denken ook aan dagbesteding, vrijetijdsaanbod en jeugdwerk, wat voor elk kind en jongeren naast onderwijs een belangrijk deel van hun (vrije) tijd uitmaakt.

In het kader van jeugddelinquentierecht denken we aan de justitiële diensten en politie.

Verder benoemen we graag expliciet de partnerschappen in kader van hulpverlening aan jongvolwassenen, zoals bijvoorbeeld de actoren binnen de domeinen huisvesting, werk, opleiding, We denken hierbij zeker ook aan de Sociale Huizen als belangrijke partner.

Ten slotte herhalen wij, gezien de ernst, de samenwerking met de geestelijke gezondheidszorg en kinder- en jeugdpsychiatrie.

Onze visie op één jeugdhulp

Voor het Vlaams Welzijnsverbond staat centraal dat elk kind of elke jongere recht heeft op tijdige en gepaste ondersteuning, op maat van het kind of de jongere en zijn gezin/context.

Het spreekt voor zich dat **elk kind** dat daar nood aan heeft, een beroep moet kunnen doen op ondersteuning, ongeacht z'n leeftijd (-9 maanden t.e.m. 25 jaar), afkomst, problematiek, sociaal-economische status ... Geen doelgroepen mogen uit de boot vallen, een grote uitdaging in een steeds meer diverse en multiculturele samenleving. Maatschappelijke verantwoordelijkheid en solidariteit vormen dan ook de twee basisfundamenten. Het is niet alleen de verantwoordelijkheid van het werkveld, maar van elke burger én elke overheid om die fundamenten mee te garanderen.

Kinderen en jongeren hebben **recht** op onderwijs, op gezondheidszorg maar ook op hulpverlening en bescherming. Die rechten zijn opgenomen in het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (1989). In het decreet betreffende de rechtspositie van de minderjarige in de integrale jeugdhulp worden de rechten van de minderjarige in de jeugdhulp gegarandeerd, maar slechts binnen de grenzen van het beschikbare aanbod. Omdat we worden geconfronteerd met programmatienormen en een vastgelegde beperkte capaciteit, is het recht op hulpverlening tot op vandaag geen garantie. We falen als maatschappij om onze ethische plicht in te lossen en de rechten van kinderen en jongeren met zorgvragen en ondersteuningsnoden te verzekeren.

Het tijdig kunnen aanbieden van hulpverlening is bij kinderen en jongeren extra belangrijk: **de juiste hulp op het juiste moment** voorkomt dat ze ontwikkelingskansen mislopen. Een toegankelijke preventieve jeugd- en gezinsondersteuning en een brede instap zijn dan ook van groot belang. Het is belangrijk in te zetten op vroegdetectie en preventie. Preventie moet ruim worden geïnterpreteerd. Naast de actoren PGJO kunnen ook jeugdhulporganisaties vanuit hun expertise preventieve hulp aanbieden. Ook de duur is van belang: hulpverlening duurt zo lang als nodig. Flexibiliteit en het bieden van continuïteit vormen op dat vlak de twee grote uitdagingen.

De **gepaste ondersteuning** vertrekt vanuit de noden en vragen van het kind en z'n gezin of context. Gepaste ondersteuning is gekoppeld aan de principes van subsidiariteit en proportionaliteit. Dat betekent dat de minst ingrijpende vorm van hulpverlening – die even doeltreffend is – wordt verkozen boven zwaardere ingrepen (subsidiair) en dat er een goede verhouding is tussen de problematiek en de hulp die wordt geboden (proportioneel).

Diagnostiek is een belangrijke sleutel bij het realiseren van tijdige en gepaste hulp. Diagnostiek dient breed te worden geïnterpreteerd. Het gaat om een continuüm van diagnostisch handelen, waarbij elke hulpverlener aan beeldvorming doet om de doelen van een begeleidingstraject richting te geven, maar indien de complexiteit van de hulpvraag het vereist, ook snel en meer gespecialiseerde diagnostische expertise kan worden ingezet bij dit diagnostische proces. Het wordt gekenmerkt door een sterke denk/doe-cyclus die een breed integratief beeld oplevert, met onderkennende, verklarende en indicerende hypothesen, concreet, handelingsgericht en gericht op de brede leefwereld van de minderjarige. Diagnostiek is een belangrijk proces zowel vóór als tijdens het hulpverleningstraject. Rekening houdend met de evoluties van cliënt en het cliëntsysteem, is een diagnostisch proces geen statisch gegeven. Door middel van procesdiagnostiek kunnen gewijzigde hulpvragen in beeld komen en het aanbod hierop worden aangepast. In de geest van het geïntegreerd gezins- en jeugdhulpbeleid wordt dan bepaalde hulp bij- of afgeschakeld, en kan men indien nodig zorgen voor een juiste door- en uitstroom.

Gepaste ondersteuning betekent een voldoende ruim en beschikbaar aanbod. Om dat mogelijk te maken is een open-endfinanciering nodig, zoals dat ook in onderwijs het geval is, om net zoals het recht op onderwijs ook het recht op hulpverlening te kunnen waarborgen. Uitgangspunt moet zijn dat er een correcte financiering wordt voorzien voor de organisaties om tegemoet te komen aan de vragen van de cliënten en het gepaste aanbod dat aansluit op deze vragen te organiseren.

Ten slotte is expertise een cruciaal element: om cliënten door te verwijzen naar de gepaste ondersteuning moeten verwijzers en andere betrokken actoren het hulpverleningsaanbod kennen. Bovendien betekent ontschotten

zeker niet dat elke zorgaanbieder in de toekomst hetzelfde gaat doen. Sommige kinderen hebben een zeer specifieke problematiek en daardoor nood aan zeer specifieke hulp. De expertise om met zulke problematieken om te gaan moet gewaarborgd blijven in de nieuwe jeugdhulp. Kwalitatieve hulpverlening is daarbij een evidentie. We verwijzen in dit kader opnieuw naar samenwerking waar nodig en het verknopen van expertise, zodat voor elk kind of jongere de gepaste hulpverlening kan worden ingezet. Het aanbod organiseert zich zo, vanuit samenwerking en gezamenlijke verantwoordelijkheid met erkenning voor eenieders expertise.

Kinderen en jongeren zijn niet los te zien van hun **gezin of context**. De krachten (krachtgericht werken) en vragen (vraaggericht werken) van de hele (gezins-)context moeten dan ook worden meegenomen in het hulpverleningstraject. De cliënt en zijn/haar context behoudt immers de maximale regie over haar of zijn traject. We geven de voorkeur aan een traject dat emancipatorisch, participatief, oplossingsgericht en inclusief is. Waar nodig wordt aanklappend en sturend gehandeld. Wanneer het moeilijk of slechts deels haalbaar is om de regie in handen te geven van de cliënt of zijn context, moeten we ondersteuning voorzien. Is er geen duidelijke hulpvraag, dan helpen we het gezin bij het formuleren en concretiseren van hun eigen doelstellingen. Een kwaliteitsvolle relatie opbouwen is een must, hulpverlening vindt dan ook het best zo dicht mogelijk bij het gezin plaats.

Onze speerpunten voor de nieuwe jeugdhulp

Allereerst komen we terug op het belang van een **gedeelde visie** op beleid naar kinderen en jongeren, over alle administraties, beleidsdomeinen en sectoren heen, en de plaats van jeugdhulp in dit bredere kader. Dit vraagt een duurzame samenwerkingen en afstemming van beleid, waarbij de verschillende agentschappen en beleidsdomeinen kinderen en jongeren centraal zetten en de belangen en grenzen van hun eigen agentschap/beleidsdomein overstijgen. Dit zodat jongeren al hun rechten kunnen uitleven in alle beleidsdomeinen. De belerende sectoren hebben een jeugdhulpreflex om indien nodig de brug naar jeugdhulp te leggen. Jeugdhulp legt op haar beurt deze brug naar de andere beleidsdomeinen. De verhouding van de jeugdhulp ten aanzien van andere maatschappelijke actoren en maatschappelijke ontwikkelingen verdient meer aandacht.

We zijn voorstander van **één agentschap** dat hulp- en dienstverlening aan alle kinderen, jongeren en gezinnen aanstuurt, opnieuw gekaderd binnen deze bredere visie. De aansturing door diverse administraties en het gebrek aan onderlinge afstemming houdt de verkokering in stand. Het agentschap moet mee bruggen slaan tussen de sectoren en vlotte samenwerking nog beter mogelijk maken, zodat we komen tot een maximale integratie van de ondersteuning aan kinderen en jongeren. Daarnaast is er ook samenwerking nodig tussen de verschillende agentschappen onderling. We beklemtonen graag het belang van een goed bestuur. De overheid heeft de taak om het agentschap verder uit te bouwen – in cocreatie met de sector – en ervoor te zorgen dat de nodige ondersteuning aan de voorzieningen wordt geboden, zodat het recht op hulpverlening uitvoerbaar wordt. Voor ons dient in dit verhaal het agentschap Opgroeien verder te worden verbreed naar alle minderjarigen van het VAPH en de kinder- en jeugdpsychiatrie en vragen dat hiervoor binnen een redelijke termijn een sterk meerjarenplan en/of groeipad wordt uitgetekend.

We zijn er rotsvast van overtuigd dat de overheid en het werkveld met elkaar verbonden zijn. De mensen uit het werkveld kunnen het best de haalbaarheid van beslissingen inschatten en er het nodige draagvlak voor installeren. Als we iets geleerd hebben uit het verleden, dan is het wel dat complexe structuren niet bijdragen tot samenwerking. We pleiten dan ook voor een **vereenvoudiging van de structuren** in de jeugdhulp. Dat impliceert dat we prioriteiten zullen moeten durven te stellen. Een vereenvoudiging van de structuren zal weliswaar niets veranderen aan de complexiteit van de jeugdhulp zelf. Die complexiteit moet worden erkend en gerespecteerd. Een zorgvuldige integratie met respect voor eigenheid is het uitgangspunt. Daarnaast is een administratieve vereenvoudiging een belangrijk werkpunt, daar hebben zowel de sector als de cliënt belang bij. Administratieve

vereenvoudiging zal de jeugdhulp toegankelijker maken. Een goede communicatie naar de gebruikers is daarbij belangrijk.

Door te werken met een gesloten budget en programmatienormen slagen we er vandaag niet in om het recht op jeugdhulp te garanderen. De oplossing voor dat probleem is volgens ons een **open-endfinanciering**. We streven steeds naar de gepaste hulp voor de cliënt, en organisaties moeten de mogelijkheid hebben om die te bieden. Ze moeten ruimte krijgen om initiatief te nemen en zich als welzijnsgericht ondernemer te profileren. Voor de invulling van de open-endfinanciering verwijzen we naar het onderwijs en de gezondheidszorg. Het zou logisch zijn mocht dat ook voor welzijn gelden, zodat jongeren met een hulpvraag daar een tijdig en gepast antwoord op krijgen. Dat is de verantwoordelijkheid van de maatschappij én de overheid. Uiteraard dient open-endfinanciering te worden gekoppeld aan kwalitatieve hulpverlening. We geloven sterk in de positieve effecten van tijdige jeugdhulpinterventies op lange termijn: vroegtijdig investeren in goede hulpverlening aan kinderen en jongeren is op langere termijn kostenbesparend voor onze maatschappij. We zijn vragende partij om deze maatschappelijke impact van jeugdhulp zichtbaarder in beeld te krijgen.

Diverse financieringswijzen kunnen, maar ze moeten op elkaar worden afgestemd en vertrekken vanuit een gemeenschappelijk kader en de ondersteuningsnoden van de cliënt. Versnippering van financiering (vb. door projectmatige betoelaging, verschillende inzet van budgetten vanuit regio's omwille van verschillende beleidsvisies, ...) wordt vermeden binnen dit gemeenschappelijk kader en men vertrekt vanuit een langetermijnvisie.

We streven naar **een voldoende groot, specifiek en toegankelijk aanbod** dat is afgestemd op de maatschappelijke noden en hulpvragen. Daarnaast vragen we aandacht voor complexe en weinig voorkomende doelgroepen. Er zijn nog steeds kinderen en jongeren die door de mazen van het net glippen en groepen die nergens terecht kunnen. Ook voor hen moet een specifiek aanbod worden gegarandeerd. Er mag geen uitval van doelgroepen meer zijn. Het afstemmen van het aanbod op de maatschappelijke noden vraagt denkwerk over de verdeling van de hulpverlening op verschillende niveaus.

We blijven ijveren voor het **wegwerken van de wachtlijsten**. Door een gebrek aan aanbod moeten cliënten zich soms behelpen met ondersteuning die niet volledig aansluit bij hun vragen en noden. Dat houdt een gevaar in voor escalatie en crisis. Vandaag zijn de reële wachttijden niet bekend. Wachttijden starten al bij het ontstaan van een hulpvraag, niet pas bij het indienen van het A-document of een toewijzingsbesluit. Ook de aanbieders van rechtstreeks toegankelijke hulp kampen met wachtlijsten. Wij zien dat crisisnetwerken dichtslibben met jongeren die in crisis belanden door te lang op een wachtlijst te staan. In dit verhaal blijven we pleitbezorger voor (longitudinaal) wetenschappelijk onderzoek inzake jeugdhulp, om onder meer trajecten (zorgdiscontinuïteit) en de wachtlijsten beter in beeld te krijgen.

Er moet verder werk gemaakt worden van de **transparantie** van het aanbod. Cliënten moeten zelf de weg kunnen vinden en het mag niet uitmaken waar kinderen, jongeren of gezinnen aankloppen, het aanbod organiseert zich rond hen op basis van de noden. Vanuit de praktijk hebben we het aanvoelen dat met de verschuiving naar rechtstreeks toegankelijke hulpverlening, de transparantie nog meer wordt bemoeilijkt.

Preventie is cruciaal binnen de hulpverlening, van de brede instap en preventieve gezinsondersteuning tot preventie tijdens de hulpverlening. Het belang ervan werd alvast bestendigd door de preventieve gezinsondersteuning mee te vatten in het nieuwe agentschap. Door meer in te zetten op preventie, kan escalatie van problematieken vermeden worden. Preventie maakt daarnaast ook de brug tussen het aanbod van basisdienstverlening en de jeugdhulp³.

Dat we geloven in partnerschappen en samenwerking is duidelijk. Door ook de geestelijke gezondheidszorg aan minderjarigen en alle minderjarigen van het VAPH onder te brengen onder één jeugdhulp, streven we naar **een**

³ Voor meer info over onze visie op preventie verwijzen we naar onze [visienota](#) (2020).

maximale integratie. We kiezen er bewust voor om onderwijs niet op te nemen. Door de andere finaliteit en aansturing van het onderwijs, lijkt dat organisatorisch op dit moment te complex. Maar onderwijs is wel een prioritaire partner en alle kansen om de samenwerking te bevorderen, moeten met beide handen worden gegrepen. Wij zien helaas dat ook het recht op onderwijs vaak niet kan gewaarborgd worden voor jongeren met complexere problematieken. Ook andere belendende sectoren (kinderopvang, jeugdwerk, huisvesting, vrije tijd ...) moeten actief worden betrokken. In de recente focus op geïntegreerd beleid en de netwerken die worden opgezet in het kader van de jeugdhulpverlening, komt het belang van partnerschappen en samenwerking nog sterker tot uiting. Hoewel we de meerwaarde hiervan enorm erkennen, maken we hier ook een belangrijke kanttekening bij: er dient goed te worden nagedacht over het opzetten van netwerken⁴ op zich en de regio's waar die betrekking op hebben. Een betere balans tussen de corebusiness van de hulpverlening – werken met de cliënten – en bovenstructuren die mankracht en tijd opeisen is noodzakelijk. Netwerken moeten geen doel zijn op zich, maar moeten een bijdrage leveren aan de ambities onderliggend aan geïntegreerde zorg en ondersteuning. Netwerken moeten gekaderd zijn in een groter plan en moeten een duidelijke finaliteit hebben.

Wij vragen aan de overheid om ruimte te geven aan de hulpverleningsorganisaties als goede welzijnsgerichte ondernemers. Op dat vlak ervaren we nog een spanningsveld: **welzijnsgericht ondernemen** impliceert ondernemen, en dat is enkel mogelijk wanneer er een zekere regelluwte is en niet alles wordt geformaliseerd. Voorzieningen moeten de vrijheid en experimenteerruimte krijgen om elkaar te vinden en zich tegenover elkaar te verhouden. Differentiatie in aanbod en behoud van expertise blijven wel nodig in die profileringsoefening. Een belangrijke vuistregel bij het ondernemerschap is dat het steeds gebeurt in het belang van de cliënt. We streven naar welzijnsmaximalisatie. Uiteraard begrijpen we dat we, wanneer we pleiten voor open-endfinanciering met publieke middelen, als welzijnsgericht ondernemer verantwoording moeten kunnen afleggen over de inzet en kwaliteit van de hulpverlening. In dit kader verwijzen wij graag naar buitenlands onderzoek dat de return on investment van gepaste hulpverlening voor de overheid in kaart brengt.

De verschillende jeugdhulpactoren hebben elk hun **eigenheid en expertise**. Het behoud van die diversiteit zal in de hervorming van de jeugdhulp zeer belangrijk blijven.

Van **competente medewerkers** wordt in de jeugdhulp veel gevraagd, zowel inzichtelijk als op het vlak van vaardigheden, attitude en betrokkenheid. We blijven benadrukken dat coaching, wissellieren, vorming, training en opleiding ... cruciaal zijn en blijven. Werken in de jeugdhulp moet voor alle betrokkenen werkbaar blijven, en we stellen vast dat de werkbaarheid in onze sectoren vandaag onder druk staat. Er zijn acties nodig die inzetten op instroom én behoud van medewerkers. Sociaal ondernemers moeten de mogelijkheid krijgen een modern medewerkersbeleid met correcte loon- en arbeidsvoorwaarden te kunnen uitzetten. De aantrekkelijkheid, werkbaarheid en het imago van onze sectoren verdienen extra aandacht.

Ten slotte vragen wij **vertrouwen**. Vertrouwen in de jeugdhulp in het algemeen, maar ook in de sector. De expertise waarover de hulpverleningsorganisaties beschikken is van grote waarde bij de verdere uitwerking en uitrol van de toekomstige jeugdhulp. We vragen dan ook om ons en de belendende actoren te betrekken. Zo zien we hier alvast kansen in het betrekken van de sector bij de oefening die het agentschap Opgroeien maakt rond het geïntegreerd jeugd- en gezinsbeleid waarnaar zij willen evolueren. In deze oefening dient, gezien de missie die zich richt op alle kinderen en jongeren, er ook betrokkenheid en gedragenheid te zijn vanuit de VAPH minderjarigen en GGZ.

We pleiten voor een co-creatie van een nieuwe jeugdhulp aangestuurd door één agentschap, waarbij zowel de overheid als de betrokken actoren hun rol en verantwoordelijkheden opnemen. Wij verwachten dan ook spoedig een uitnodiging om mee rond de tafel te zitten en constructief bij te dragen aan deze belangrijke evolutie.

⁴ Voor meer info over onze visie op netwerken verwijzen we naar onze [visienota](#) (2024)